

Medlemmer saa levende i Grundtingen, at jeg tør undlade kortelig at gennemgaa og mundtlig at fremsætte de Grunde, som have ledet Udvalgets Flertal til at foreslaa den foreliggende Dagsorden. Der har egentlig ikke været nogen forskjellig Mening, heller ikke fra den høie Regjerings Side, om, at Forholdene i og for ikke sig førte til at forhøie Folkethingets Medlemsantal, og man har ikke fremført nogen- somhelst Grund, som af Hensyn til Forholdenes Natur og Bessaffenhed i og for sig skulde tale for at udvide Folkethingets Medlemmers Antal. Den eneste Grund, der har foreligget, er den, at en Grundlovsbestemmelse formentlig skulde gjøre det til en Nødvendighed at forøge Folkethingets Medlemmers Antal, og den Underfølgelse, der blev at foretage, maatte altsaa gaa ud paa det Spørgsmaal, om Indholdet af den vedkommende Grundlovsparagraf, nemlig §. 32, virkelig gjorde det til en Nødvendighed, naar dens Bud skulde opfyldes, at man maatte vedtage det foreliggende Forslag. Udvalgets Flertal har søgt at vise, at det efter dets Opfattelse ingenlunde kan siges, at der er en bestemt Fordring i denne Grundlovsparagraf om, at Valgfredsens Antal, efterhaanden som Folketallet forøges her i Landet, ogsaa skal forøges, og vi have søgt ved forskjellige Betragtninger og Anførelsen af forskjellige Autoriteter fra tidligere Tid at vise, at der ingen- somhelst offentlig Udtalelse er om, at denne Grundlovsparagraf skal opfattes saaledes, som man har ment ved det Forslag, som her foreligger. Vi have først anført, at det i det Grundlovsudkast, som i 1848 forelagdes den daværende Rigsforsamling, er udtalt, at Valgene til Folkethinget skulde foregaa efter Distrikter paa omtrent 12,000 Indvaanere. Her var altsaa ligesom sagt, at Valgene skulde foregaa efter Distrikter paa omtrent 12,000 Indvaanere, og dersom denne Paragraf uforandret var bleven optagen i Grundloven af 1849, maatte det erkjendes, at Ordene ikke lettelig kunde modtage nogen anden Fortolkning end den, at Folkethingets Medlemsantal stedse maatte forøges i samme Forhold, som Folketallet forøgedes. Den vedtoges imidlertid ikke saaledes, men den forandredes derhen, at Bestemmelsen

kom til at lyde helt forskjellig i Grundloven af 1849, hvori den nemlig kom til at lyde saaledes: „Antallet af Folkethingets Medlemmer skal være efter det omtrentlige Forhold af 1 til 14,000 Indvaanere“. Her tales altsaa ikke om Antallet af de enkelte Distrikters Indvaanere, men her tales om hele Antallet af Folkethingets Medlemmer. Det er udtrykkelig udtalt, at det ikke er de enkelte Distrikters Folketal, hvorfra der skal gaas ud, men efter hele Folkemængden er det bestemt, at Folkethinget skal bestaa af et omtrentligt Antal Medlemmer i Forhold dertil. Det er saaledes Udvalgets Flertal klart, at denne Forandring har bevirket, at Forstaaelsen af Paragrafen bliver en ganske anden. Den vilde have været en ganske anden, selv om Bestemmelsen havde været affattet saaledes i det oprindelige Forslag; men efterat den har været foreslaaet i en ganske anden Skikkelse og er bleven forandret, er det blevet saa meget klarere og tydeligere, at man har villet lægge en anden Mening i denne Paragraf, idet der ellers ikke vilde have været Grund til at forandre dens Ordlyd. Vi finde derfor, at der i Grundlovens Affattelse ligger den Mening, at Antallet af Valgfredsene er det Bessentlige og Afgjørende, medens Størrelsen af hver enkelt Valgfreds er det Underordnede og Noget, som fuldstændig overlades til Valglovens Afgjørelse; men naagtet vi have fundet, at dette var aldeles klart efter Paragrafens eget Indhold, have vi dog tillige undersøgt de forskjellige Udtalelser, der fra forskjellige Sider ere fremkomne baade den Gang og senere, for at se, om ikke denne Forstaaelse af Paragrafen har været given paa ethvert Tidspunkt, hvor Spørgsmaalet har ligget til Forhandling og Afgjørelse. Vi have da fundet, at der ikke noget Sted foreligger Udtalelser af den modsatte Mening, men at de Udtalelser, som vi have truffet paa, netop gaa ud fra den Forstaaelse af Paragrafen, jeg her har nævnt. Her er først anført, at der i den grundlovgivende Forsamling fremkom den Mening, at Antallet af Folkethingets Medlemmer burde overlades til Valglovens nærmere Bestemmelse, og da udtalte det Medlem, der særlig havde været med at stille det forandrede Forslag, „at Antallet af Thingenes